

Mă numesc Gheorghe Stanciu și, în luna august, dacă Dumnezeu mă va ajuta, voi împlini 84 de ani. Se spune că un om își împlinește menirea pe astă lume dacă de-a lungul vieții sale ridică o casă, sădește un pom, face un copil și scrie o carte. Eu am ridicat două case, am doi copii, am plantat dacă nu o pădure, cel puțin un crâng. Cărți nu am scris, fiindcă am școală puțină (10 clase + profesională), însă lumea zice că sunt ager la minte.

Am lucrat toată viața într-o fabrică de anvelope din provincie și de acolo am ieșit la pensie. Dar pensia nu mi-a adus timp liber, ci mi-a dat mai mult de lucru în casă, în curte sau la alții în gospodărie, ca să dau o mână de ajutor.

Viața m-a ajutat și nu îmi aduc aminte să fi avut probleme mari de sănătate. Însă, din vara lui 2022 am început să slăbesc și, totodată, să obolesc din ce în ce mai des. Mi-am zis și eu, și familia, că deh, o fi totuși și vârsta... Începusem să iau pauze tot mai dese... Mă ridicam însă și continuam... Simțeam însă o durere în piept, dar la 83 de ani mi se păreau a fi firești.

Până într-o zi când nu s-a mai putut și m-am dus la spital să fac niște raze. M-am grăbit pe urmă să vin acasă, fără să aștept rezultatul. Ca de obicei, aveam treabă! M-au sunat însă urgent să mă prezint la dâșșii, fiindcă îmi găsiseră apă la plămâni.

Așa am ajuns la Spitalul Județean Ploiești. Acolo medicii au scos din mine mai bine de 4 litri de apă. M-am și mirat, dar și speriat. Unde să încapă mai mult de două sticle de doi litri în mine? Și mai ales, nu înțelegeam de ce ajunsesem acolo, fiindcă de fumat, nu am fumat, alcoolul a fost întotdeauna pentru mine doar o țuică mică, de casă, înainte de prânz, iar seara un pahar de vin alb...

Însă lucrurile aveau să arate și mai rău. Medicii mi-au spus că am o boală serioasă a inimii. Și, cu trimitere către Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare, Prof. Dr. C.C. Iliescu, am ajuns la București, cu inima îndoită și cu multă frică în suflet. Căci la anii mei, lumea spune că *"ți-ai trăit traiul, ți-ai mâncat mălaiul"*.

Însă ce s-a întâmplat acolo e musai să vă spun. Nu voi pomeni nume de medici, fiindcă mi-e teamă să nu îmi scape vreun nume și n-ar fi frumos din partea mea. Însă, atunci când aceștia mi-au spus că nu îi interesează câți ani și ce școală am, fiindcă am aceleași drepturi ca și toți ceilalți din salon, m-am mai liniștit. Nu însă de tot, fiindcă nu de puține ori am auzit în viața mea *"păcat, a murit cu zile"*...

Am început însă analizele. Multe... Și pe urmă au început să vină și rezultatele. Pe cât de multe, pe atât de proaste. Ziceau medicii că am ceva la artere, că inima merge la 40% și că am nevoie de o valvă. Dar, după alte analize, medicii au zis că nu prea ar merge să pună valva și că ar încerca cu... TAVI. M-a amuzat, fiindcă Tavi e un om bun de la mine din localitate, pe care îl cunosc de-o viață. Însă, cum necazul nu vine niciodată singur, analizele au mai arătat că sufeream și de o boală rară, numită amiloidoză. Un nume urât, precum este și boala.

În sfârșit, inima era principala grijă a medicilor. La o săptămână de la alte analize, medicii mi-au spus că ar încerca să mă facă bine cu ceva mai puțin obișnuit, dar care ar presupune riscuri mai mari, numită intervenție transapicală. Mi-am scris asta undeva, ca să le spun copiilor. Din ce am înțeles, ca să facă asta medicii intră direct în inimă și instalează acea valvă de vă spuneam mai sus. Pe mine asta m-a speriat, însă în același timp m-a și uimit: ”*Cum să reușească ei să facă asta cu inima în timp ce bate?*”. Ceva ca asta... este aproape dumnezeiesc.

Am acceptat această intervenție pentru că un medic mi-a spus că, fără acea valvă, mă voi stinge încet, ca o lumânare, iar zilele îmi vor fi deja numărate. E drept că a adăugat și că nu voi suferi. Dar credința vine tocmai din suferință, iar omul ajunge la biserică ca să se roage și să fie ajutat, nu ca să mulțumească.

Așadar, aveam de ales să mai trăiesc câteva luni și să mă topesc încet sau să-mi încerc șansa și să reușesc astfel să mai văd lumina zilei încă câțiva ani. Familia mi-a fost de nădejde, iar pe copii i-am simțit mai aproape ca nicicând.

Pe scurt, într-o dimineață am fost dus în sala de operație, iar seara m-am trezit... cu familia lângă mine. Nu știam însă că un miracol se întâmplase între timp. Medicii au decis, când eram deja pe masa de operație, să încerce și procedura clasică de intervenție pe arteră. Decizie luată pe loc, după ce, zic eu, ”au simțit” că se poate mai bine așa. Și iarăși zic, ceva dumnezeiesc.

Când am prins din nou glas și le-am mulțumit, mi s-a spus că ”*medicul operează și Dumnezeu vindecă*”. Așadar, avusesem dreptate din nou. Ceva dumnezeiesc...

Am început să cred că Dumnezeu lucrează de fapt prin oameni. Iar în cazul meu aceștia sunt medicii de la Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare, Prof. Dr. C.C. Iliescu. De fapt, întreaga echipă din acest Institut. Și vreau să le mulțumesc. M-au făcut să mă simt om. De fapt... m-au făcut om din nou.

Ajuns acasă, printre toți ai mei, am simțit nevoia să ajung și la biserică. Și, pentru prima oară, m-am rugat să mulțumesc LUI pentru binele făcut prin mâna, mintea și sufletul medicilor.

La mulți ani tuturor ! Sunt în viață și sunt bine !

Al dumneavoastră, Gheorghe Stanciu, fost pacient al Institutului de Urgență pentru Boli Cardiovasculare, Prof. Dr. C.C. Iliescu